

ρικτικός καὶ ἐπὶ μᾶλλον ὀξύτερος, ἢ ἀναλογοῦσα ἰασθήσις τοῦ χρώματος τρέπεται εἰς τὸ ἐρυθρόν, μετέχουσα διαδοχικῶς τοῦ κιτρίνου, τοῦ λευκοφαίου καὶ τοῦ κυανοῦ. Ἡ ἔντασις τοῦ ἤχου ἐπιφέρει τὴν ἔντασιν καὶ ἀκριβείαν τοῦ χρώματος. Ὅταν ὁ ἤχος εἶνε ἀσθενής, τὸ χρῶμα ὑφίσταται διακυμάνσεις ἀνακλούσας τὰς δονήσεις τοῦ ἀέρος· τούνηκτιον δὲ τὸ χρῶμα καθίσταται σταθερόν καὶ σαφῶς ὠρισμένον, ὅταν ὁ ἤχος εἶνε σαφής καὶ διαυγής.

Οἱ κατὰ τὴν συνομιλίαν προφερόμενοι λόγοι προκαλοῦσι χρωματικὰς ἀντιλήψεις, ἐξαρτωμένας ἐκ τῆς ποιότητος τῆς φωνῆς. Ἡ δύναμις τῶν ἀντιληψέων τούτων ἐξαρτᾶται οὐχὶ ἐκ τῶν συμφῶνων, ἀτινα χωριστὰ προφερόμενα διεγείρουσιν ἀσθενεστάτην τὴν συναίσθησιν τοῦ χρώματος, ἀλλ' ἐκ τῶν φωνηέντων. Τὰ φωνηέντα *ι* καὶ *ε* συνοδεύονται ὑπὸ τῶν λαμπροτάτων χρωμάτων τὸ *ου* παράγει τὸ ἀμαυρότερον χρῶμα, τὸ *α* καὶ *ο* μεσαῖα χρώματα. Αἱ φωναὶ φαίνονται χρωματιζόμεναι διαφόρως κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν. Τὸ ἐν ἀρχῇ μνημονευθὲν ἄτομον ἀνεγνώρισε φωνὰς κιτρίνας, ἐρυθράς, πρασίνας καὶ κυανὰς· αἱ κυανὰ φωναὶ εἶνε αἱ συνηθέστεραι, σπανιώταται δὲ αἱ πράσιναί.

Ἐτερός τις ἰατρός, Ἰταλός, τεσσαρχικοντούτης περίπου, ὅτε ἀκόμη ἦτο σπουδαστής, παρετήρησε μίαν ἡμέραν μετ' ἐκπλήξεως ὅτι δι' αὐτὸν τὸ *α* ἦτο μέλαν, τὸ *ε* κίτρινον, τὸ *ι* κόκκινον, τὸ *ο* λευκόν καὶ τὸ *ου* καφύχρον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης αἱ ἐντυπώσεις του δὲν παρήλλαζαν καὶ τῷ φαίνεται ἀδύνατον νὰ τὰς μεταβάλῃ ὅσῳ καὶ ἂν προσπαθῆσῃ ὅταν ἐνώπιόν του προφέρεται τὸ γράμμα *ε* π. χ. παρευθὺς ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ παράγεται αἰσθήσις ὁμοίη πρὸς ἐκείνην τὴν ὅποιαν θὰ ἔδοκίμαζεν, ἂν ἀφῆνης ἤκουε προφερόμενην τὴν λέξιν *κίτρινος*. Ἐν τῇ συνδιαλέξει, ἢ ταχεῖα διαδοχῇ τῶν λέξεων ἐμποδίζει τὸν ἐν λόγῳ ἰατρὸν νὰ ἀντιληφθῇ ἀκριβῶς τὸ προσῆκον εἰς ἕκαστον φωνῆεν χρῶμα, ἐκτὸς ὅταν τὰ φωνηέντα ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται πλειστάκις ἐν τῇ λέξει· οὕτω δι' αὐτὸν αἱ λέξεις *ballata* εἶνε μαῦρη, *oroscopo* λευκή, *νένε* κιτρίνη, *liri* ἐρυθρᾶ, *maï* ἐρυθρομέλαινα. Ἡ χρωματακουστικὴ του κλιμαξὴ περιλαμβάνει τὸ λευκόν, τὸ μαῦρον, τὸ ἐρυθρόν, τὸ πορτοκαλόχρον, τὸ κίτρινον, τὸ καφύχρον, ἀλλὰ στερεῖται τοῦ κυανοῦ καὶ τοῦ πρασίνου.

Ὁ ἡμέτερος δόκτωρ ἐφαρμόζει καὶ οὗτος τὰ χρώματα εἰς τὰ μουσικὰ ὄργανα. Οἱ ἤχοι τοῦ πλαγιαύλου δὲν εἶνε σταθερῶς ἐρυθροί, ἀλλὰ κυμαίνονται μεταξὺ τοῦ βαθέως ἐρυθροῦ ἐν ταῖς βαρεῖαις φωναῖς καὶ τοῦ ζωηροῦ ἐρυθροῦ ἐν ταῖς ὀξεῖαις. Τὸ κίτρινον χρῶμα κυριεῖται ἐν τῷ ἤχῳ τοῦ κλαρινέττου· ἡ κιθάρα καὶ ἡ σάλπιγξ διαχέουσαι χρυσοκίτρινον, λευκόν δὲ χρῶμα τὸ κλειδοκύμβα-

λον. Ἐκ τῶν ἤχων, οἵτινες ἐμποιοῦσιν εἰς αὐτὸν τὴν σαφεστέραν ἐντύπωσιν, εἶνε οἱ σύριγμοὶ τῶν ἀναχωρούντων ἀτμοπλοίων, τῶν ὁποίων ἢ μεταλλικὴ ὀξύτης ποικίλλουσα ἀπὸ τοῦ ἀμυροῦ ἐρυθροῦ εἰς τὸ ζωηρότερον κόκκινον ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἰατρὸν νὰ λέγῃ: «Τὸ σύριγμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου εἶνε περισσότερον κόκκινον ἀπὸ τὸ σύριγμα τοῦ ἄλλου.» Τὰ σύριγματα τῶν ἀτμομηχανῶν, τὰ ποικιλώτερον διακυμαινόμενα, χωροῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ εἰς τὸ λευκόν.

Τέλος ἐπὶ 596 ἀτόμων ἐρωτηθέντων ἐν Γερμανίᾳ, 75 ἀπεκρίθησαν ἀναλλοιωτῶς ὅτι τὸ *α* ἦτο μέλαν, τὸ *ο* λευκόν, καὶ τὸ *ι* ἐρυθρόν. Δύο ἀδελφοί, σπουδάζοντες ἐν Πιχδούη ἔβλεπον τὰς βρεῖαις φωνὰς μελαίνας καὶ τὰς ὀξεῖαις ἐρυθράς.

K.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Νέα οὐσία ἀνεκλύθη πρὸς κατασκευὴν χάρτου, ἢ σχηματιζομένη ἐκ τῶν τριμμάτων τοῦ στελέχους τοῦ *ζαχαροκαλάμου*, μετὰ τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἐξαγωγήν τῆς σακχάρως. Τὴν οὐσίαν ταύτην μετεχειρίζοντο μέχρι τοῦδε μόνον πρὸς θέρμανσιν τῶν λεθῶν ἐν τοῖς σακχαροποιείοις ἢ πρὸς τροφήν τῶν κτηνῶν. Τῶν ἐκ βάμβικος, λινοῦ ἢ καννάβεως ρακῶν καταστάντων ἀνεπαρκῶν, ἐγένετο προσφυγὴ εἰς τὰ ἄχυρα τῆς ὀρύζης καὶ τὰ ξύλινα φύρματα, εἰς ἃ ὀφείλει ὀλόκληρον βιομηχανικὸν πλοῦτον ἡ Γερμανία. Ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Νέας Αὐρηλίας ἐπεδείχθησαν τὸ πρῶτον δείγματα χάρτου κατασκευασθέντος ὑπὸ τῆς ἐν λόγῳ οὐσίας τοῦ *ζαχαροκαλάμου* καὶ δὲν εἶνε μὲν ἀκόμη τὸ πρῶτον τοῦτο πρῶτης ποιότητος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦδε χρησιμεύει πρὸς ἐκτύπωσιν ἐφημερίδων, δὲν θέλει δὲ βραδύνει καὶ αὐτοῦ ἡ τελειοποίησις.

Οἱ Ἰάπωνες ὀδοντοῖατροὶ ἐκβάλλουσι τοὺς ὀδόντας μεταχειριζόμενοι ὡς μόνον ἐργαλεῖα ἐκ τῶν δακτύλων αὐτῶν τὸν λιχανὸν καὶ τὸν ἀντίχειρα. Ὅπως ἀποκτήσωσι τὸν βαθμὸν τοῦτον τῆς ἐπιτηδείότητος ἀπαιτεῖται μεγάλη ἐξάσκησης. Πρὸς τοῦτο ὁ μαθητευόμενος ὀδοντοῖατρός διδάσκεται παρὰ τῷ διδασκάλῳ ὀδοντοῖατρῷ. Ὅφείλει ἐν πρώτοις νὰ ἐξασκηθῇ ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ἐξάγειν ξύλινας αἰχμὰς ἐμπεπηγμένας ἐπὶ σανίδων ἐλαρῶς ἐν ἀρχῇ, ἀκριβοῦτως στεροῦς προσηλουμένας διὰ κτυπημάτων σφυρίου ἐπὶ δρυῖνων ξύλων. Ὅταν ὁ μαθητὴς κατορθώσῃ νὰ ἐκβάλλῃ διὰ μιᾶς μόνης προσπαθείας καὶ ἄνευ κλονισμοῦ τὸν ξύλινον ὀδόντα, τότε δύνανται νὰ τῷ ἐμπιστευθῶσιν ἀνθρώπου σιχρόν· ἀλλὰ μετὰ τοιαύτην ἐξάσκησην, οὐδεὶς ὁδὸς δύναται νὰ ἀντισταθῇ εἰς αὐτόν, ἔστω καὶ προσηλωμένος ἐπὶ χλωιδίνων οὐλῶν. Εἷς ἰκανὸς ὀδοντοχειρουργός Ἰάπων δύναται εἰς διάστημα τριάκοντα δευτερολέπτων καὶ δίχως νὰ ἐκβάλῃ τοὺς δύο δακτύλους του ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ θύματος νὰ ἐξαγάγῃ ἡμίσειαν δωδεκάδα ὀδόντων.

Ἀγγέλλεται ἐκ Γενεύης καὶ Βερολίνου ὅτι ἡ χρῆσις τῶν μολυβδίνων σφαιρῶν, καταδικασθεῖσα ὑπὸ πλείστων στρατιωτικῶν χειρουργῶν, Ἑλβετῶν καὶ Γερμανῶν, πρόκειται ὅσον οὐπω νὰ ἐκλίπῃ. Ὑπολείπεται μόνον νὰ διαθεθῶσιν ἐπιμελῶς εἰς οἰανδήποτε ἄλλην χρεῖαν αἱ προμήθειαι τῶν μολυβδίνων φυσιγγίων, ἃς τηροῦσι τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἐν τοῖς ὀπλοστασίοις αὐτῶν, διότι δὲν θὰ διατίθενται πλέον πρὸς πόλεμον. Καὶ ὁ λόγος τῆς καταργήσεως αὐτῶν εἶνε ὅτι προξενοῦσι μεγάλην βλάβην. Οὕτως ἀπορρίνονται διάφοροι ἐπίσημοι ἰατροί, οἵτινες πειραματικῶς διευκρίνισαν ἐπὶ διαφόρων ζώων τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα προξενεῖ ἡ σφαῖρα τοῦ μολύβδου ἐπὶ τῆς σαρκὸς καὶ τῶν ὀστέων, ὅσῳκις ἐξακοντίζηται ἀπὸ ἰσχυροῦ ὀπλοῦ ὁμοίου πρὸς τὰ ἦδη ἐν χρῆσει. Ὑπ' αὐτῶν ἐβεβαιώθη ὅτι τὰ οὕτω παραχόμενα τραύματα εἰσὶν ἐπίσης βαρέα καθ' ἄπερ καὶ τὰ προξενούμενα ὑπὸ τῶν ἐκρηκτικῶν σφαιρῶν, ὧν ἐντελῶς ἀπαγορεύει τὴν χρῆσιν ὁ κώδιξ τοῦ πολέμου. Προξενεῖ δ' ὁ μολύβδος βαρεῖαν καταστροφὴν, διότι θραύεται εἰσδύων εἰς τὸ σῶμα, καὶ ἐκτεινόμενος οὕτω διασχίζει τὰς σάρκας εἰς πολλὰ μέρη. Σκληροτέρα τις οὐσία, π. χ. ὁ χρυσός, θὰ παρήγε πληγὰς εὐθείας καὶ κανονικὰς, εὐχερῶς ἐπιγιγνώσκόμενας καὶ ἐπιδεδιομενάς. Ὅθεν ὠφέλιμον θὰ ἦτο εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἡ ἀντικατάστασις τῶν μολυβδίνων διὰ χρυσοῦν σφαιρῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ ὀικονομικὰ τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν δὲν ἐπιτρέπουσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν χρῆσιν φυσιγγίων, τῶν ὁποίων ἕκαστος ἠθέλε τιμᾶσθαι πρὸς 60 δραχμάς. Ἀπὸ τῆς στενοχωρίας ταύτης ἀπαλλάσσει ἡμᾶς ὁ ἐν Ποτσδάμῃ δόκιμος Roger, ἐφευρὼν καὶ προσφέρων ἐν πάσῃ πεποιθήσει ἐτέρου εἶδους σφαῖραν, τὴν σφαῖραν Lorenz, ὡς ἐπικιλεῖται. Εἶνε αὕτη πᾶν ὅτι δύναται τις νὰ ποθήσῃ δὲν εἶνε μὲν ἐκ φελλοῦ, ἀλλ' οὕτε ἐκ μολύβδου. . . ὅλην σύγκειται ἐκ χαλυβδίνου περιχλύματός, ἐν ᾧ χύονται διακελυμένοι μολυβδον. Ἡ ἐν λόγῳ σφαῖρα δὲν ἐκρηγνυται, καὶ ἂν τις φονευθῇ ὑπ' αὐτῆς, ἀποθνήσκει μετὰ τῆς εὐχρέστου συναισθήσεως ὅτι ἀπόλλυται ὑπ' ἀδόλου καὶ ἐξηκριβωμένης πληγῆς, ἡ ὅποια παρέχει εἰς τοὺς ἀρμόδιους χειρουργοὺς ἐξαιρέτους καὶ ἐπαινετὰς ιδιότητας! Φονεῖται τις, ἀλλὰ τιμῶς!

Ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας, γεννηθεὶς τῷ 1871, πρόκειται ἤδη νὰ συμπληρώσῃ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετ' ὃ, κατὰ τὰ νόμιμα, θὰ νομφευθῇ ὡς τάχιστα ἐννέα γυναικας, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη θὰ ἔχῃ τὸν βαθμὸν καὶ τὸν τίτλον αὐτοκράτειρας, αἱ λοιπαὶ δὲ ἔκτώ, βασιλισσῶν. Ἡ ἐκλογή τῶν ἐννέα ἐπισήμων συνεύων βασίλειαι ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν, τελεῖται δ' ὡς ἐξῆς: Ἡ μήτηρ τοῦ αὐτοκράτορος ὑποδέχεται ἐν τοῖς ἀνακτόροις πάσας τὰς κυρίας, αἵτινες ἔχουσιν εἴσοδον ἐν τῇ αὐτῇ. Ἐκείνη δ' ἦτις κατὰ γενικὴν γνώμην κηρυχθῆ ἡ ὠραιότερα, ὀρίζεται διὰ τὸν βαθμὸν τῆς αὐτοκράτειρας, τὸν βαθμὸν δὲ τῆς βασιλίσσης προσλαμβάνει ἐκάστη τῶν ἔκτώ δεσποινῶν, αἵτινες ἀκολουθεῖσιν ὡς ὠραιότερες μετ' αὐτήν. Αἱ δὲ ἐπιλαχούσαι κατατάσσονται εἰς τὰς κυρίας τῆς τιμῆς. Κατὰ συνέπειαν, τὸ πλείστον τῶν γυναικῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ χαρμεῖου ἐξέρχεται ἐκ τῶν προνομίουχων τά-

ξεων. Ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις νεάνιδες ἐκ τῶν ταπεινοτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων νὰ εἰσάγωνται εἰς τὸ χαρμεῖον, ἐνίοτε δὲ νὰ ἀνυψῶνται εἰς αὐτοκράτειρας. Ἐν αὐταῖς μνημονεῖται μία, ἣτις ἐπόλει καρπὸς πρὸ τῆς θύρας τοῦ παλατιοῦ, μέχρις ὃ παρατηρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ταουκούαγκ, ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ αὐτοκράτειρα.

Ἐν ἐργοστάσιον τοῦ Breslau κατέχει καπνοδόχον ἐκ χάρτου ὕψους 16 μέτρων. Παρατηρήθη ὅτι ἡ ζύμη τοῦ συμπεπιεσμένου χάρτου ἀντέχει ἰσχυρῶς εἰς τὸ πῦρ. Συνιστάται δὲ ἡ κατασκευὴ θυρῶν ἐκ τοιαύτης οὐσίας, ὅταν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀντέχουσιν αὐταὶ εἰς τὰς φλόγας.

Ὡς κανόνα ἔχει ὁ Βίσμαρκ, πιθανῶς παραβινόμενον ὅταν τὸ βιβλίον τῷ εἶνε ἐνδιαφέρον, νὰ μὴ ἀναγινώσκῃ τὰ διὰ λατινικῶν χαρακτῆρων τετυπωμένα γερμανικὰ συγγράμματα. Ἡ ἀντιπάθεια αὕτη ἐξεδηλώθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ, ἀλλ' ἐκ Γάλλων καταγομένου φιλοσόφου Charles-Louis-Michelet ἀποσταλείσης αὐτῷ Ἰστορίας τῆς Φιλοσοφίας του, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὡς ἔλεγε, νὰ σώσῃ τὸν μέγαν πολιτικὸν ἀπὸ ἀναπορευτοῦ καταστροφῆς. Τότε ὁ Βίσμαρκ τῷ ἀπήντησε: «Λυπούμαι πολὺ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνγνώσω τὸ βιβλίον σας, καθ' ὃ τετυπωμένον μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας.»

Ὁ Φοντενέλλος ἠγάπα πολὺ τὰ σπαράγγια, μάλιστα ὅταν ἦσαν μαγειρευμένα μετὰ τὸ λάδι. Ὁ Ἀββᾶς Τερασῶν, ὅστις τούναντιον τὰ ἠθέλε μετὰ τὸ βούτυρον, ἤλθεν ἡμέραν τινα εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Φοντενέλλου, ὅστις τὸν προσέκλεισε νὰ γευματίσῃ μετ' αὐτοῦ, λέγων ὅτι θὰ ἔκαμνε τὴν θυσίαν νὰ τῷ παραχωρήσῃ τὰ ἡμίση τῶν σπαραγγίων, τὰ ὅποια εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ διέταξεν ὄντως νὰ τὰ παρασκευάσῃ μετὰ τὸ βούτυρον. Ἀλλὰ ὀλίγον πρὸ τοῦ γεύματος ὁ ἀββᾶς αἰσθάνεται τὸν ἐαυτὸν τοῦ ἄσχημα, καὶ μετ' ὀλίγον πίπτει ἀπόπληκτος. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Φοντενέλλος σηκώνεται ἀμέσως καὶ τρέχει πρὸς τὸ μαγειρεῖν φωνάζων:

— Ὅλα μετὰ τὸ λάδι, τώρα ὅλα μετὰ τὸ λάδι νὰ γείνουν! . . .

— Λαμβάνετε, κυρία μου, τὴν « Mode Illustrée »;

— Ἐγὼ; Ὁχι, mon ami, — jamais! Δὲν θὰ μιμηθῶ ποτὲ ἦθη ξένα καὶ φραγκικά. Δὲν θέλω νὰ διαφθέρω διὰ τῆς μόδας τὰ ἑλληνικὰ φρονήματά μου! Quelle horreur!

Δύο λωποδύται εἰσδύσαντες εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ποιητοῦ κ. Π* ζητοῦσιν ἐν τῷ σκότει: νὰ ἀρπάξωσιν ὅ,τι εὕρωσιν. Ὁ ποιητὴς ἐξυπνᾷ ἐκ τοῦ θορύβου καὶ ἐννοεῖ περὶ τίνος πρόκειται.

— Βρῆ χαμένοι, ἐγὼ δὲ ἔβρισκα τίποτε τὴν ἡμέραν μετὰ τὸσο φῶς καὶ θὰ εὑρετε σεῖς ἔς τὰ θεοσκότεινα;

— Νὰ σὰς δώσω ἕνα τάλλητρο, ἰατρέ, ἀφοῦ μ' ἐθεραπεύσατε τὸ σκυλί; Εἶνε ἄλλο, ἰατρέ;

— Μπα, κύριε, καὶ τί μ' ἐπήρατε, γὰρ γλαττὸν ἀνθρώπων;